

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΣΟΥ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΔΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ
ΕΛ. ΟΧΙ ΣΤΑΔΙΟ ΓΕΡΟΚΗΡΥΚΑ!

**ATELIER
THEATRAL
DES
INSTITUTIONS
EUROPEENNES**
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

ΤΟΠΙΚΟΣ Π. ΚΑΓΙΑ ΠΑΡΑΓΩΝ

9, 10, 11, 12 Δεκεμβρίου 1994
Les Trésors de Grèce - 1958, 1960 de Louxor - 1990 Bruxelles

[1] [2] [3] [4] [5] [6] [7] [8] [9] [10]
 [11] [12] [13] [14] [15] [16] [17] [18] [19] [20]
 [21] [22] [23] [24] [25] [26] [27] [28] [29] [30]
 [31] [32] [33] [34] [35] [36] [37] [38] [39] [40]
 [41] [42] [43] [44] [45] [46] [47] [48] [49] [50]
 [51] [52] [53] [54] [55] [56] [57] [58] [59] [60]
 [61] [62] [63] [64] [65] [66] [67] [68] [69] [70]
 [71] [72] [73] [74] [75] [76] [77] [78] [79] [80]
 [81] [82] [83] [84] [85] [86] [87] [88] [89] [90]
 [91] [92] [93] [94] [95] [96] [97] [98] [99] [100]

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ

(από το πρόγραμμα της παράστασης του ΚΘΒΛ Θεάτρου Θράκης-1978)

"Είναι γλυκό", γράφει σε μια ωδή του ο Οβίδιος, "να βλέπουμε από τη σιγονιτιά της στεριάς τη φουρτουνακιμένη θάλασσα!" Το ίδιο και με τις θλιβερές καταστάσεις που ζήσαμε άλλοτε και που σήμερα, όταν τις αναπολούμε, ώριμοι πια, μπορούμε ακόμα και να γελάμε μ' αυτές.

Αυτήν την ευκαιρία φιλοδοξεί να προσφέρει στους θεατές του ο "Τοπικός Παράγων", έργο γραμμένο για μια παρωχημένη εποχή ξαναμμένων πολιτικών παικτών. Να ξαναφέρει στη θύμηση των παλαιότερων ανάλογες εποχές που έζησαν και να δώσει στους νεότερους την ευκαιρία να προβληματιστούν πάνω σε καταστάσεις που παίζουν το ρόλο τους στην εξελικτική πορεία του τόπου.

Ισχυρός κοιματάρχης σε μια επαρχία, ο Σπύρχος Δαλέγκος εννοεί να παντρεύει την αγαπημένη του μοναχοκόρη την Αννίτσα με τις εννιακόσιους ψήφους που κληρονόμησε από τον πατέρα του και που είναι άλλωστε και το μοναδικό του βιος. Προίκα όμως σ' αυτό το είδος μόνο ένας μπορεί να δεχτεί. Ο νεαρός σιντοπίτης του και υποψήφιος της αντιπολιτεύσεως στις βουλευτικές εκλογές Ντίνος Δεντράκης.

Έτσι, σε μια δύσκολη εκλογική αναμέτρηση του στέλνει την Αννίτσα προξενιά. Ο Ντίνος, όμως, που καταδικάζει τη συναλλαγή και τα ρουσφέτια και θέλει να πάρει την εκλογή με την αξία του το αποκρούει το προξενιό μ' όλο που αγαπάει την Αννίτσα και είναι αποφασισμένος να την κάνει γυναίκα του. Και τότε ο Δαλέγκος αρχίζει να τον πολεμάει βάζοντας σε ενέργεια όλα τα μέσα της μικροπολιτικής.

Το κοιματικό πάθος αγγίζει το όριο του τριγικού, όταν ο Δαλέγκος για να δικτατήσει τον πολιτικό του αντίπαλο φτάνει να βγάλει το όνιμα της κόρης του που είναι εκτεθειμένη με τον Ντίνο. Αυτή, όμως, σαν γνήσια κόρη του πατέρα της κατέχει όλα τα τετάρτια της κοιματικής μαγιστρικής και έρχεται αντιμέτωπη μαζί του.

Η.Κιργιάς

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ

Ο Παναγιώτης Καγιός έγραψε τον "Τοπικό Παράγοντα" το 1935 σε μια εποχή που η Ελλάδα σπαρασσόταν από τα πολιτικά πάθη. Μετριοπαθείς πολιτικοί, όπως ο Παναγής Τσαλδάρης, μιλούσαν για εξασφάλιση του κοινοβουλευτικού πολιτεύματος και συναλλαγή. Ο Ακαδημαϊκός Αλέξανδρος Μαξαρλίκης Αινιάν γράφει στα απομνημονεύματά του: "το ουσιώδες είναι πως ο ένας θα καταξασχίσει τον άλλο, πως οι έχοντες προσωπικά συμφέροντα και πάθη θα ανέλθουν εις την αρχήν δια να τα ικανοποιήσουν", ενώ ο διπλωμάτης την εποχή εκείνη Κ.Μελάς παρατηρεί: "... εις την Ελλάδα αι πολιτικά ετικέται των κομμάτων δεν προϋπέθεταν ειλικρινήν αφοσίωσιν σε ωρισμένας αρχάς αλλά απλώς αφοσίωσιν σε ωρισμένον πρόσωπον ή μέσος κατ'άλλου προσώπου".

Μάταια νέοι πολιτικοί, όπως ο νεαρός καθηγητής του Πανεπιστημίου της Αθήνας Παναγιώτης Κανελλόπουλος προσπαθούν, όπως σχολιάζει ο ιστορικός Α.Βακαλόπουλος, "να αποκολλήσουν τον Ελληνικό λαό από το βλαπτικό μακροχρόνιο ανταγωνισμό των δύο παλιών κομμάτων των Φιλελευθέρων και των Λαϊκών και να δημιουργήσουν κράτος δικαίου με συγχρονισμένη διοίκηση. Οι εκλογές διαψεύδουν τις προσδοκίες, ίσως γιατί ο Ελληνικός λαός καθοδηγούμενος από τους πατροπαράδοτους τοπικούς κομματάρχες του ψηφίζει υπέρ των δύο μεγάλων κομμάτων".

Τον κομματάρχη χρησιμοποιεί και ο Π.Καγιός στον ΤΟΠΙΚΟ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑ για να διακαμωδίσει και να σατιρίσει την εκλογική διαμάχη της εποχής, όπου κυριαρχούσαν ως φαίνεται στοιχεία συναλλαγής, ρουσφετολογίας, παραγοντισμού και εύκαμπτων ανενδίκαιων. Κυριαρχούσαν τότε. Μήπως, όμως, τέτοια στοιχεία υφίστανται ακόμα και τώρα παρά τις κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές που μεσολάβησαν από τη συγγραφή του έργου έως σήμερα; Μήπως η προπολεμική αυτή σάτιρα δεν αντανάκλα επίσης εικόνες της σημερινής πολιτικής μας ζωής; "Το στάδιο του πολιτικού δεν είναι στάδιο ιεροκήρυκα", υπενθυμίζει ο πρόεδρος του χωριού στον νεαρό υποψήφιο βουλευτή που προσπαθεί να ξεκινήσει τη σταδιοδρομία του με νέα ήθη. Οι ψηφοφόροι από την άλλη δηλώνουν ξεκάθαρα ότι δεν χρειάζονται

τον πολιτικό για να υποστηρίξει μόνο τα δίκαια αιτήματά τους. Αιπλοί θέλουν ικανοποίηση προσωπικών παθών και θέπεις στο Αιμόδοιο, ώστε να "οικονομηθούνε" όλοι. Πρόκειται δηλαδή περί αιτημάτων που έχουν μείνει σταθερά τα ίδια στη διάρκεια της νεότερης ελληνικής ιστορίας - τουλάχιστον από το 1935 έως σήμερα - και που εμποδίζουν τον επιζητούμενο πολιτιστικό εκσυγχρονισμό της Ελληνικής κοινωνίας.

Έτσι, αν και η παράστασή μας ντύνεται στα χρώματα της εποχής που γνώριζε ο συγγραφέας της -έξηντα σχεδόν χρόνια πριν-, πιστεύουμε ότι θα βρει ο θεατής πλείστα όσα στοιχεία που κυριαρχούν ακόμα και σήμερα στις εκλογικές αναμετρήσεις. Και που βέβαια καθυστερούν την καθιέρωση νέων ηθών στην πολιτική και κοινωνική ζωή του τόπου μας. Επιδιώξη μας όμως είναι να μεταδώσουμε και την αισιόδοξη νότα που κρύβει ο ΤΟΠΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ σχετικά με την ελπίδα για ένα καλύτερο πολιτικό τοπίο στις μέλλουσες εκλογικές αναμετρήσεις. Δεν ξεχνάμε βέβαια ότι κύριο στοιχείο είναι το γέλιο, όπως στα περισσότερα έργα του Καγιά. Ο ίδιος, σε κάποιο σημείωμά του παρουσιάζει τις κωμωδίες του ως "ανώδυνο θεατρικό παιχνίδι με πρωταγωνιστή τον έρωτα", και θεωρεί ότι το καινούργιο στον ΤΟΠΙΚΟ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑ είναι η πολιτική σάτιρα. Πράγματι, η σάτιρα είναι έντονα παρούσα χωρίς όμως και να απομακρύνει τον έρωτα. Ο έρωτας δε, μπορεί πράγματι να νίκησε αλλά δεν κατορθώνει να διαψεύσει κάποιες πικρές αλήθειες σχετικά με τα πολιτικά ήθη στη χώρα μας, τουλάχιστον κατά το παρελθόν. Ας ξαναγυρίσουμε λοιπόν στις μέρες του 1936. *Καλή διασκέδαση!*

Το πολιτικό τοπίο την εποχή της αγγειογραφίας
του Τοπικού Παράγοντα

Μετά τη Μικρασιατική καταστροφή το 1922, η Ελλάδα έζησε 10 χρόνια αναταραχών και ανεξήγητων με επαναστάσεις, αντιεπαναστάσεις, κινήματα και αντικινήματα (επανάσταση των Πλαστήρα-Γονατά-Χαϊτηκυριάκου το 1922, αντεπανάσταση διασπασμένων αξιωματικών υπό το βασιλόφρονα στρατηγό Ιωάννη Μεταξά, δικτατορία του στρατηγού Πάγκαλου, ανατροπή του Πάγκαλου από το στρατηγό Κονδύλη με τη βοήθεια παραστρατιωτικής οργάνωσης που είχε αρχικά ιδρύσει ο ίδιος ο Πάγκαλος (!) υπό το συνταγματάρχη Ν. Ζέρβα).

Φυσικά δεν λείπουν και οι εκλογές το 1923, το 1926 (οπότε εκλέγονται για πρώτη φορά κομμουνιστές βουλευτές), το 1928 και το 1929 για τη Γερουσία, τα αποτελέσματα των οποίων αναδεικνύουν το Βενιζέλο και το κόμμα των Φιλελευθέρων κυρίαρχο παράγοντα της πολιτικής ζωής. Τη δεκαετία αυτή διατηρείται έντονο το καθυστετικό με τους Φιλελευθέρους και τους δημοκρατικούς, από τη μια πλευρά, να υπερασπίζονται τη δημοκρατία που είχε κατακυρωθεί με δημοψήφισμα το 1924 και τους συντηρητικούς και βασιλόφρονες να επιδιώκουν την επαναφορά της βασιλείας.

Το Σεπτέμβριο του 1932, μετά τετραετή διακυβέρνηση της χώρας από τον Ε. Βενιζέλο γίνονται εκλογές που ανεβάζουν τη δύναμη των συντηρητικών του Λαϊκού κόμματος υπό τον Π. Τσαλδάρη. Σχηματίζεται κυβέρνηση με συνεργασία των πολιτικών Κονδύλη (πρώην βενιζελικού που έχει προσχωρήσει στους βασιλόφρονες), Μεταξά και Χαϊτηκυριάκου. Ο Βενιζέλος κατάφερε μόλις μετά από λίγους μήνες να ρίξει την κυβέρνηση και προκηρύχθηκαν νέες εκλογές για το Μάρτιο του 1933. Στις εκλογές αυτές επικρατούν, όμως, οι αντίπαλοι του Βενιζέλου. Ο στρατηγός Πλαστήρας (δημοκρατικών απόψεων κατ'αρχήν), προχωρεί άμεσως σε στρατιωτικό πραξικόπημα, που αποτυγχάνει παταγωδώς και δημιουργεί υποψίες ότι είχε την ενθάρρυνση της ηττημένης βενιζελικής παράταξης και του ίδιου του Βενιζέλου. Το πραξικόπημα αυτό του Πλαστήρα, που διέφυγε στη Γαλλία, άνοιξε τις παλιές πληγές και είχε καταστροφικά αποτελέσματα για την πολιτική σταθερότητα της χώρας. Ο Τσαλδάρης σχηματίζει κυβέρνηση, επαναφέρει σ'αυτήν γνωστούς φιλομοναρχικούς όπως τον Μεταξά και τον Κονδύλη, ενώ αρχίζει ο διωγμός των βενιζελικών.

Λίγους μήνες μετά τον Οκτώβριο του 1933, δολοφονική απόπειρα εναντίον του Βενιζέλου δημιουργεί νέα ένταση καθώς και ηθικό θέμα για την κυβέρνηση Τσαλδάρη που κατηγορείται ότι προσπαθεί να καλύψει αξιωματικούς της αστυνομίας εμπλεκόμενους στην απόπειρα. Ταυτόχρονα, παρά την αποδοχή από το μετριοπαθή Π.Τσαλδάρη του πολιτεύματος της αβασιλευτής δημοκρατίας, αρχίζουν έντονες συζητήσεις στους κόλπους της κυβέρνησης για την επαναφορά της βασιλείας.

Την ίδια εποχή δημιουργείται και σοβαρή διαφωνία των κομμάτων σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Πράγματι, το 1934 συζητείται τετραμερές βαλκανικό σύμφωνο μεταξύ Ρουμανίας, Γιουγκοσλαβίας, Τουρκίας και Ελλάδας. Η Βουλγαρία, χώρα ηττημένη στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, αρνείται τελικά την υπογραφή διότι δεν δέχεται να παραιτηθεί από προηγούμενες διεκδικήσεις της εξαιτίας ορισμένων μεταπολεμικών εις βάρος της συμφωνιών, ενώ η Αλβανία είναι σε διάσταση με την Ελλάδα σχετικά με το καθεστώς των Ελλήνων της Β.Πατίρου. Μέσα σε συνθήκες ανασφάλειας, το σύμφωνο αποδοκιμάζεται από ορισμένα κόμματα και τον ίδιο το Βενιζέλο που φοβάται εμπλοκή της Ελλάδας σε πόλεμο με εξασφάλισμένες δυνάμεις και κυρίως με την Ιταλία, υπό την κατοχή της οποίας είναι τα Δωδεκάνησα.

Τα γεγονότα αυτά συμβάλλουν στην εκδήλωση νέου στρατιωτικού πραξικοπήματος που απέβλεπε στη στερέωση της δημοκρατίας, το οποίο θεωρήθηκε σκόπιμο λόγω συζητήσεων στη Βουλή για παλινόρθωση της βασιλείας από ανώτερους αξιωματικούς με την ενθάρρυνση των Βενιζέλου και Πλαστήρα. Το Μάρτιο του 1935, η κυβέρνηση Τσαλδάρη με πρωτοβουλίες του Κονδύλη και του Μεταξά κηρύσσει στρατιωτικό νόμο και καταπνίγει γρήγορα το κίνημα. Ο Βενιζέλος που καταφεύγει στην ιταλοκρατούμενη Κάσο και ο Πλαστήρας καταδικάζονται ερήμην σε θάνατο, ενώ νέες διώξεις αρχίζουν εναντίον των βενιζελικών αξιωματικών και δημοσίων υπαλλήλων, συμπεριλαμβανομένων και καθηγητών Πανεπιστημίου, οι οποίοι παύονται.

Ακολουθούν εκλογές τον Ιούνιο του 1935 με αποχή των Φιλελευθέρων που κατηγορούν την κυβέρνηση για μεροληψία. Στη νέα συντηρητική κυβέρνηση οι βασιλόφρονες Κονδύλης, Μεταξάς εκδηλώνονται ανοιχτά υπέρ της επανόδου της βασιλείας, ασκούν έλεγχο στο στρατό και συνεχίζουν τις

διώξεις των βενιζελικών. Ανευρόμενοι βασιλόφρονες αξιωματικοί, υπό το στρατηγό Πατάριο τον Οκτώβριο του 1935 με την έγκριση των βασιλόφρονων πολιτικών αναγκάζουν σε παραίτηση το μετριοπαθή Τσαλδάρη που ήθελε πρώτα δημοψήφισμα για την επάνοδο της βασιλείας. Ο Κονδύλης σχηματίζει κυβέρνηση, επαναφέρει τη βασιλευσμένη δημοκρατία, αναλαμβάνει προσωρινά χρέη αντιβασιλέα και επιβάλλει στρατιωτικό νόμο συλλαμβάνοντας και εκτοπίζοντας πολιτικούς που αντιδρούν, όπως ο Γ. Παπανδρέου.

Στις 3 Νοεμβρίου 1935, δημοψήφισμα φέρει επικυρώνει με 98% τη βασιλεία με απροκάλυπτη νοθεία. Παρόλα αυτά ο Βενιζέλος από τη Γαλλία αναγγαρίζει τη μεταβολή με τον όρο της γενικής αμνηστίας. Ο βασιλιάς Γεώργιος επανέρχεται τα Χριστούγεννα του 1935, ανιθετεί το σχηματισμό κυβέρνησης στον καθηγητή Λεμεριτζή, ενώ κηρύσσεται γενική αμνηστία και προκηρύσσονται εκλογές για τις 26 Ιανουαρίου 1936 (σ' αυτές τις εκλογές αναφέρεται το έργο μας). Αυτές διεξάγονται με υποδειγματικό τρόπο με αναλογικό σύστημα, αναδεικνύουν πρώτο κόμμα τους Φιλελευθέρους υπό τον Θ. Σοφούλη, αλλά, λόγω αδυναμίας επίτευξης πλειοψηφίας στη Βουλή, τελικά σχηματίζεται εξουκοινοβουλευτική κυβέρνηση το Μάρτιο του 1936 υπό τον καθηγητή Λεμεριτζή. Ο Μεταξάς αναλαμβάνει αντιπρόεδρος και υπουργός των στρατιωτικών, για να χρισθεί τελικά πρωθυπουργός από το βασιλιά με το θάνατο του Λεμεριτζή ένα μήνα μετά.

Χάρη σε μια πιναδόξη σιγκαρίνα, δηλαδή το θάνατο σχεδόν όλων των προπαγανδιστών της πολιτικής σκηνής της εποχής σε σύντομο διάστημα (του Κονδύλη τον Ιανουάριο, του Βενιζέλου το Μάρτιο, του Λεμεριτζή τον Απρίλιο, του Π.Τσαλδάρη το Μάιο) καθίσταται ο Μεταξάς ισχυρότατος παράγοντας και ανοίγεται ο δρόμος για τη δικτατορία του, που κηρύχθηκε στις 4 Αυγούστου 1936 με το πρόσχημα της αντιμετώπισης της δύσκολης εσωτερικής (διαδηλώσεις, απεργίες) και εξωτερικής κατάστασης (κατάκτηση της Αβησσυνίας από την Ιταλία, σύμφωνο της τελευταίας με την Αλβανία, αναταραχή στην Ευρώπη με τη ναζιστική Γερμανία).

Πηγές

- Α.Ε.Βασιλασπούλος, Νέα Ελληνική Ιστορία, εκδόσεις Βάνιας, Α΄ έκδοση, 1990
- Κ.Τουτσιαλά, Η Ελληνική Ίστορία, εκδόσεις Οκτώβρης, Α΄ έκδοση, 1974
- Κ.Παπαγεωργίου, Γαίτιμος Ιστορία των Ελλήνων, εκδόσεις Δοκίμια, 1952

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΓΙΑ
ΤΟΙΕΚΟΣ ΠΑΡΑΔΙΩΝ

Σκηνοθεσία : Τάσος ΝΥΧΑΣ
Σκηνοτά: Κική ΠΙΤΤΑ
Μουσική: Τάκης ΜΕΝΤΗΣ

ΣΗΥΡΟΣ ΑΛΛΕΓΚΟΣ (κορματάρχης σε επαρχία)
ΑΝΝΙΤΣΑ (κόρη του, δασκάλα, που αγαπά τον Ντίνο)
ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ψιχομάνη της Αννίτσας)
ΝΤΙΝΟΣ ΔΕΝΤΡΑΚΗΣ (νεαρός υποψήφιος στις εκλογές)
ΑΛΜΑΛΑΣ (παλαιός πολιτικός, υποψήφιος στις εκλογές)
ΣΤΑΘΗΣ (ο Πρόεδρος της Κοινότητας)
ΣΤΑΥΡΟΣ (ο καφετζής του χωριού)
ΠΑΡΤΣΑΚΑΗΣ (πρωτοπαλλήκαρο του Αλέγκου)
ΘΑΝΑΣΗΣ (πρωτοπαλλήκαρο του Αλέγκου)
ΤΡΟΥΠΗΣ (θαμώνας του καφενείου)
ΠΥΡΡΗΣ (θαμώνας του καφενείου)
ΛΙΒΑΝΑΣ (θαμώνας του καφενείου)
ΠΑΠΑΣ (θαμώνας του καφενείου)
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ (θαμώνας του καφενείου)
ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ Α
ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ Β
ΓΙΑΤΡΟΣ ΔΕΝΤΡΑΚΗΣ (πατέρας τον Ντίνου)
ΑΜΑΛΠΣΑ (κουτσομπόλα του χωριού)
ΓΕΩΡΓΙΤΣΑ (κουτσομπόλα του χωριού)
ΠΕΛΑΓΙΑ (κουτσομπόλα του χωριού)
ΕΥΡΥΔΙΚΗ (κουτσομπόλα του χωριού)
ΤΕΑΛΛΗΣ

Γιώργος Στρογγύλης
Αναστασία Στάθη
Τούλα Αυμεράκη
Τάκης Δασκαλέρος
Απόστολος Ιωακειμίδης
Γιώργος Χειμάρης
Βασίλης Μαθιουδάκης
Γιώργος Μουζουράκης
Διογένης Σακελλαρίου
Μπάμπης Τσέτης
Γιώργος Καράμπαμπας
Θόδωρος Θιερουνιάτης
Τάσος Νυχάς
Νίκος Παπαδημητρίου
Πέτρος Πιπλής
Ηλίας Σωτήρχος
Γιώργος Αλεξάκης
Μαρία Πατακιά
Μαριέττα Κασιμάτη
Αίλη Ααμπρέλλη
Σάσα Αελιγκάρη
Νίκος Κατσουρός

Μουσικοί: Τάκης Μέντης, Βαγγέλης Μποντας, Μανώλης Παπαβασιλειάδης
Αφίσσα: Θόδωρος Κασάπης
Βοηθός στην εκτέλεση των σκηνικών: Λουτσάνα Μαθιουδάκη
Σκίτσα προγράμματος: Χάρης Ξηρουχάκης
Μακιγιάζ: Ντίνα Φενεργλή
Ήχος και Φως: Φραγκίσκος Νικολιάν, Ράνια Σαραφίδου
Η ομάδα ευχαριστεί το Γιάννη Γαβρά για τη βοήθεια που προσέφερε

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο Παναγιώτης Γ. Καγιάς γεννήθηκε στα Λαγκάδια της Γορτυνίας το 1901 και πέθανε στην Αθήνα το 1987. Σπούδασε στη Νομική του Πανεπιστημίου της Αθήνας και εργάστηκε στο Υπουργείο Συγκοινωνιών, από όπου συνταξιοδοτήθηκε το 1960 φτάνοντας στον ανώτατο βαθμό της ιεραρχίας. Ασχολήθηκε με τη συγγραφή θεατρικών έργων, μυθιστορημάτων και μελετών με ιστορικά κυρίως θέματα. Με υποδειγματικό δημόσιο βίο ο Καγιάς αποσπώθηκε στην πραγμάτωση του ονείρου του που ήταν η πνευματική ανέλιξη του κοινωνικού συνόλου. Διετέλεσε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Μουσικής Εταιρείας του Παρνασσού, του Θεατρικού Μουσείου, της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών καθώς και του Εθνικού Θεάτρου. Το 1946 μάλιστα παραιτήθηκε πριν από το τέλος της θητείας του στο Α.Σ. του Εθνικού Θεάτρου διαμεριζόμενος για τον παραγκωνισμό των νεοελληνικών έργων από τον Κρατικό Σκηνή.

Η θεατρική του συγγραφή επισμαίνεται για πρώτη φορά το 1927 με το δράμα "Ο ΝΑΥΑΓΙΣΜΕΝΟΣ" που τιμήθηκε με βραβείο του "Καλοκαιρέιου" διαγωνισμού και παρουσιάστηκε από θίασο νέων στο Παγκράτι. Στη συνέχεια ασχολήθηκε εκτός από το δράμα με την κωμωδία και την τραγωδία. Τιμήθηκε επίσης και με τό Α' κρατικό βραβείο θεάτρου για τα έργα "Ο Τοπικός Παράγον" και "Άννα Βοράνου". Οι κωμωδίες του είναι κυρίως αισθηματικές και σατιρικές. Τα θέματά του για τις τραγωδίες και τα δράματα αντλεί από την ιστορία, τη δημοτική μας ποίηση και την κοινωνική ζωή. Η συγγραφική και θεατρική παραγωγή του Καγιά έχει ως εξής:

ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ

- 1933 Η ΛΕΛΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΛΟΝΗ. Κωμωδία σε τρεις πράξεις, πρωτοπαίχτηκε το 1933 από το θίασο Νέων.
- 1935 Ο ΤΟΠΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ. Κωμωδία σε τέσσερις πράξεις, πρωτοπαίχτηκε από το θίασο Βασίλη Λογοθετίδη το 1945.
- 1936 ΤΙΜΟΝΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ. Κωμωδία σε τρεις πράξεις και έξι εικόνες, πρωτοπαίχτηκε το 1948 από το θίασο Βασίλη Λογοθετίδη το 1939.
- 1938 ΘΑ Μ'ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ ή Ο ΕΡΩΣ ΘΕΛΕΙ ΞΥΛΟ. Κωμωδία σε τρεις πράξεις και τέσσερις εικόνες, πρωτοπαίχτηκε το 1948 από το θίασο του Βασίλη Αργυρόπουλου.
- 1938 ANNA ΒΟΡΑΝΟΥ ή Ο ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ. Κωμωδία σε τέσσερις πράξεις, πρωτοπαίχτηκε από το θίασο Ελληνικής Σκηνής το 1951.
- 1943 Μ'ΑΓΑΠΕΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ. Κωμωδία σε τρεις πράξεις, πρωτοπαίχτηκε από το θίασο Μουσούρη-Αράνη το 1943.
- 1943 Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ ή Ο ΜΠΑΜΠΙΑΚΑΣ ΜΟΥ Ο ΦΙΛΑΡΑΚΟΣ ΜΟΥ. Κωμωδία σε τρεις πράξεις, πρωτοπαίχτηκε από το θίασο Κοταπούλη το 1944.
- 1945 ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ή ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΑΣ. Κωμωδία σε τρεις πράξεις, πρωτοπαίχτηκε το 1946 από το θίασο Μουσούρη.
- 1945 ΚΑΚΙΑ ΚΑΡΡΑ ή ΤΑ ΚΑΡΑΦΑΚΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ. Δράμα σε τρεις πράξεις, πρωτοπαίχτηκε από το θίασο Βασίλη Αργυρόπουλου.
- 1948 ΧΩΡΙΣΤΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ ή Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΟΥ. Κωμωδία σε τρεις πράξεις, πρωτοπαίχτηκε το 1949 από το θίασο Β.Λογοθετίδη.
- 1951 ΜΑΣΚΑΡΑΣ ΠΕΡΙΩΠΗΣ. Κωμωδία σε τρεις πράξεις, πρωτοπαίχτηκε το 1952 από το θίασο Β.Λογοθετίδη.
- 1977 ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ. Μονόπρακτο, μεταδόθηκε από το ραδιόφωνο της ΕΡΤ την Πρωτοχρονιά του 1978.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

- 1969 Η Αίκη της Ασπασίας, Θέατρο
 1969 Μαντιώ και Υψηλάντης, Θέατρο
 1972 Το Εικοσιένα όπως δεν μας το μαθαίνουν στα σχολεία, κριτικό δοκίμιο
 1973 Μεγάλες ώρες, ιστορικό μυθιστόρημα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ. Κωμωδία σε τρεις πράξεις
 ΝΥΧΤΕΣ ΣΤΟΝ ΠΑΡΝΑΣΣΟ. Έργο σε τρεις πράξεις.
 ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ ΕΝ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑ. Δράμα σε τρεις πράξεις και έξι εικόνες
 Η ΗΑΙΟΓΕΝΝΗΓΓΗ. Έμμετρη τραγωδία σε οκτώ εικόνες
 Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ. Τραγωδία σε έξι εικόνες.

- Πηγή 1) Το Πρόγραμμα του Θεάτρου Πνευματικού Κέντρου Αμαρουσίου από την παράσταση του καλοκαιριού 1992
 2) Το Πρόγραμμα από την παράσταση του Αρματις Θεαπίδος του 1978

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΤΟΠΙΚΟΥ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑ"

- 1945: Θίασος Βασίλη Λογοθετίδη, Αθήνα
 (Βασίλης Λογοθετίδης, Βίλμα Κύρου, Αάμπρος Κωνσταντάρας)
 1958: Πειραικό Θέατρο Δημήτρη Ροντήρη, Πειραιάς
 (Α.Προύσαλης, Άννα Κυριακού, Τ.Καρατζάς)
 1972: Εθνικό Θέατρο, Κινητή Μονάδα, 38 παραστάσεις στην Πελοπόννησο, Στερεά Ελλάδα, Ήπειρο και Κρήτη
 (Θόδωρος Μορίδης, Άννη Πασπάτη, Νάσος Κεδράκας)
 1978: Άρμα Θεαπίδος, παραστάσεις σε όλη την Ελλάδα
 (Γιάννης Κάσδαγλης, Μαρία Τενίδου, Σπύρος Ολύμπιος)
 1979: Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος - Θέατρο Θράκης
 (Γιώργος Βελέντζας, Ρέα Φορτοίνα, Νικηφόρος Νανέρης)
 1987: ΔΗ.Π.Ε.Θ.Ε Βέροιας (Θόδωρος Μπογιατζής, Ελένη Κουλουριώτη, Πέτρος Κοκόξης).
 1992: "Ομάδα Διθύραμβος", Θέατρο Πνευματικού Κέντρου Δήμου Αμαρουσίου
 (Θανάσης Ζήρβας, Έφη Νεχωρίτη, Μεγάλης Ζαχαροφίδης).

Με βίση τον "Τοπικό Παράγοντα" έχει γυρισθεί κινηματογραφική ταινία με τίτλο "Οι 900 της Αννίτσας", σε σκηνοθεσία των Κ.Δούκα και Θάνου Σάντα (Νίκος Τζόγιας, Γάβριλ Μιτροπούλου, Θανάσης Βέγγος)

Προηγούμενες παρουσιάσεις της ομάδας μας

1. Η δίκη του Ορφέα και της Ευριδίκης, του Γ.Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 85, Βρυξέλλες
2. Εσωτερικές ειδήσεις, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 86, Βρυξέλλες και Ιούνιος 86 Λουξεμβούργο
3. Εκκλησιάζουσες, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 87, Βρυξέλλες
4. Νταλίκα, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 87, Βρυξέλλες
5. Φαύστα, του Μπόσσι, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Λαγκαλίκη, Δεκέμβριος 89, Βρυξέλλες
6. Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιού, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 91, Βρυξέλλες
7. Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους, του Α.Κορομηλά και Αίτηση σε γάμο, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 92, Βρυξέλλες
8. Θεσμοφοριάζουσες, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 93, Βρυξέλλες
9. Άντε Γεια, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 94, Βρυξέλλες.

Η ομάδα μας με το έργο Νταλίκα συμμετείχε στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτων έργων" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

